

Sygn. akt XIV K 401/15, 2 Ds. 1567/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Ryszard Blencki**

Protokolant: sek. sąd. Ewa Leśniak

przy udziale Prokuratora: Artura Kido

po rozpoznaniu w dniach 12 października, 20 listopada i 11 grudnia 2015 r., 8 lutego, 11 marca, 8 kwietnia, 6 maja, 1 czerwca i 18 lipca 2016 r.

A. M. M. (1)

syna K. i H. z d. P.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 14 sierpnia 2014 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, i wyrządzenia szkody majątkowej pokrzywdzonemu S. N., podszywając się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe i zawierając w jego imieniu umowę pożyczki nr (...) z firmą (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 300 zł, wprowadzając tym samym w błąd tę firmę, co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, poprzez przyznanie pożyczki we wskazanej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 16 sierpnia 2014 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, i wyrządzenia szkody majątkowej pokrzywdzonemu S. N., podszywając się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe i zawierając w jego imieniu umowę pożyczki nr (...) z firmą (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 600 zł, wprowadzając tym samym w błąd tę firmę, co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, poprzez przyznanie pożyczki we wskazanej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 20 sierpnia 2014 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, i wyrządzenia szkody majątkowej pokrzywdzonemu Z. K. (1), podszywając się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe doprowadził w jego imieniu do zawarcia umowy o kredyt na zakup towaru nr (...), przez co doprowadził (...) Bank S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu w kwocie 5.649,82 zł na zakup w systemie sprzedaży ratalnej laptopa Z710 o wartości 3.399 zł wraz z pakietem przedłużenia gwarancji o wartości 1.190 zł, pakiet start-laptop o wartości 59 zł, ubezpieczenie plus o wartości 140 zł, czym działał na szkodę (...) Bank S.A. we W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

IV. w dniu 29 sierpnia 2014 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, i wyrządzenia szkody majątkowej pokrzywdzonemu A. P., podszywając się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe i zawierając w jego imieniu umowę pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 500 zł, wprowadzając tym samym w błąd tę firmę, co do

swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, poprzez przyznanie pożyczki we wskazanej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

V. w dniu 29 sierpnia 2014 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, i wyrządzenia szkody majątkowej pokrzywdzonemu A. P., podszywając się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe i zawierając w jego imieniu umowę pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 1.000 zł oraz tego samego dnia w kwocie 400 złotych, wprowadzając tym samym w błąd tę firmę, co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, poprzez przyznanie pożyczki we wskazanej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

VI. w dniu 29 sierpnia 2014 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, i wyrządzenia szkody majątkowej pokrzywdzonemu A. P., podszywając się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe i zawierając w jego imieniu umowę pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 600 zł, wprowadzając tym samym w błąd tę firmę, co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, poprzez przyznanie pożyczki we wskazanej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

VII. w dniu 29 sierpnia 2014 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, i wyrządzenia szkody majątkowej pokrzywdzonemu A. P., podszywając się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe i zawierając w jego imieniu umowę pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 500 zł wprowadzając tym samym w błąd tę firmę, co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, poprzez przyznanie pożyczki we wskazanej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

VIII. w dniu 06 października 2014 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, i wyrządzenia szkody majątkowej pokrzywdzonemu D. K., podszywając się pod niego, wykorzystując jego dane osobowe i zawierając w jego imieniu umowę pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 1.000 zł oraz tego samego dnia w kwocie 400 złotych, wprowadzając tym samym w błąd tę firmę, co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, poprzez przyznanie pożyczki we wskazanej kwocie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

IX. w okresie od 8 stycznia 2015 r. do 15 stycznia 2015 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, poprzez namówienie A. L. do złożenia przez Internet nierzetelnego oświadczenia o posiadanych dochodach z tytułu zatrudnienia D. B. (1) w firmie Ubojnia (...) w B., gdy w rzeczywistości w takiej firmie w/w nie pracował, czym wprowadził bank w błąd, co do jego sytuacji zarobkowej, a które to oświadczenie miało istotne znaczenia dla uzyskania kredytu, doprowadził do zawarcia umowy o kredyt na zakup towaru nr (...), przez co doprowadził (...) Bank S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu w kwocie 3.052,67 zł na zakup w systemie sprzedaży ratalnej telewizora marki L. (...) 42 o wartości 2.606,95 zł wraz z pakietem przedłużenia gwarancji, czym działał na szkodę (...) Bank S.A. we W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

B. A. M. z d. L.

córki S. i E. z d. C.

ur. (...) w S.

oskarżonej o to, że:

X. w okresie od 8 stycznia 2015 r. do 15 stycznia 2015 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, poprzez złożenie przez Internet nierzetelnego oświadczenia o posiadanych dochodach z tytułu zatrudnienia D. B. (1) w firmie Ubojnia (...) w B., gdy w rzeczywistości w takiej firmie w/w nie pracował, czym wprowadziła bank w błąd, co do jego sytuacji zarobkowej, a które to oświadczenia miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, doprowadziła do zawarcia umowy o kredyt na zakup towaru nr (...), przez co doprowadziła (...) Bank S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu w kwocie 3.052,67 zł na zakup w systemie sprzedaży ratalnej telewizora marki L. (...) 42 o wartości 2.606,95 zł wraz z pakietem przedłużenia gwarancji, czym działała na szkodę (...) Bank S.A. we W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

C. D. B. (1)

syna A. i R. z d. S.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

XI. w okresie od 8 stycznia 2015 r. do 15 stycznia 2015 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, poprzez złożenie przez Internet nierzetelnego oświadczenia o posiadanych dochodach z tytułu zatrudnienia w firmie Ubojnia (...) w B., gdy w rzeczywistości w takiej firmie w/w nie pracował, czym wprowadził bank w błąd, co do jego sytuacji zarobkowej, a które to oświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, doprowadził do zawarcia umowy o kredyt na zakup towaru nr (...), przez co doprowadził (...) Bank S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu w kwocie 3.052,67 zł na zakup w systemie sprzedaży ratalnej telewizora marki L. (...) 42 o wartości 2.606,95 zł wraz z pakietem przedłużenia gwarancji, czym działał na szkodę (...) Bank S.A. we W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu oskarżeniem czynów, opisanych w punktach I-VIII części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż dopuścił się ich w ciągu 5 lat po odbyciu kary, będąc uprzednio skazanym za przestępstwa podobne prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku: z dnia 2 marca 2006 r., sygn. akt XIII K 7/06, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, z dnia 11 maja 2006 r., sygn. akt II K 58/06, za czyn z art. 284 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, oraz z dnia 24 maja 2006 r., sygn. akt II K 966/04 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 8 września 2009 r., sygn. akt II K 297/09, i po odbyciu orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w części w okresie od dnia 15 lutego 2010 r. do dnia 26 listopada 2010 r. i od dnia 24 listopada 2011 r. do dnia 29 kwietnia 2013 r., przy czym czynów opisanych w punktach V i VIII części wstępnej wyroku - w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a czynu opisanego w punkcie III - na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W., tj. występków z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (czyny opisane w punktach I-IV, VI i VII), oraz z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (czyny opisane w punktach V i VIII), nadto uznając, iż zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, czyny te kwalifikuje jako ciąg przestępstw, i za ich popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie I orzeka wobec oskarżonego **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 300 (trzysta) złotych;
3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie II orzeka wobec oskarżonego **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 600 (sześćset) złotych;
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie III orzeka wobec oskarżonego **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. we W. kwoty 5.649,82 (pięć tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć 82/100) złotych;
5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie IV orzeka wobec oskarżonego **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 500 (pięćset) złotych;
6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie V orzeka wobec oskarżonego **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) Finanse sp. z o.o. w W. kwoty 1.400 (tysiąc czterysta) złotych;
7. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie VI orzeka wobec oskarżonego **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 600 (sześćset) złotych;
8. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie VII orzeka wobec oskarżonego **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz K. Polska ((...) Polska) sp. z o.o. w W. kwoty 500 (pięćset) złotych;
9. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie VIII orzeka wobec oskarżonego **M. M. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) Finanse sp. z o.o. w W. kwoty 1.400 (tysiąc czterysta) złotych;
10. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kary, będąc uprzednio skazanym za przestępstwa podobne prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku: z dnia 2 marca 2006 r., sygn. akt XIII K 7/06, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, z dnia 11 maja 2006 r., sygn. akt II K 58/06, za czyn z art. 284 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, oraz z dnia 24 maja 2006 r., sygn. akt II K 966/04 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 8 września 2009 r., sygn. akt II K 297/09, i po odbyciu orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w części w okresie od dnia 15 lutego 2010 r. do dnia 26 listopada 2010 r. i od dnia 24 listopada 2011 r. do dnia 29 kwietnia 2013 r., nadto działając w celu uzyskania kredytu dla innej osoby, na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W., tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;
11. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1 i 10 wyroku kary pozbawienia wolności, wymierzając w ich miejsce **M. M. (1)** karę łączną roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
12. uznaje oskarżoną **A. M.** za winną popełnienia zarzucanego jej oskarżeniem czynu, opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż nadto działała w celu uzyskania kredytu dla innej osoby, na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W., tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
13. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby roku;

14. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżoną do wykonywania pracy zarobkowej;
15. uznaje oskarżonego **D. B. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż nadto działał w celu uzyskania kredytu dla siebie, na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W., tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;
16. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;
17. na podstawie art. 46 § 1 k.k., a wobec D. B. (1) nadto przy zast. art. 4 § 1 k.k., w związku z czynami opisanymi w punktach IX, X i XI orzeka wobec oskarżonych **M. M. (1), A. M. i D. B. (1)** solidarnie obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. we W. kwoty 3.052,67 (trzy tysiące pięćdziesiąt dwa 67/100) złotych;
18. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zalicza oskarżonej A. M. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. okres jej zatrzymania od dnia 16 stycznia 2015 r. (godz. 09:30) do dnia 16 stycznia 2015 r. (godz. 12:30), przyjmując, iż równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
19. na podstawie art. 63 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu D. B. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. okres jego zatrzymania od dnia 15 stycznia 2015 r. (godz. 13:30) do dnia 16 stycznia 2015 r. (godz. 13:40), przyjmując, iż równa się dwóm dniom kary pozbawienia wolności;
20. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego D. M. kwotę **1.136,52 (tysiąc sto trzydzieści sześć 52/100) złotych**, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu M. M. (1) z urzędu;
21. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego P. B. kwotę **723,24 (siedemset dwadzieścia trzy 24/100) złotych**, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej A. M. z urzędu;
22. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. K. kwotę **1.239,84 (tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć 84/100) złotych**, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu D. B. (1) z urzędu;
23. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym kosztów wyznaczenia obrońców z urzędu, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt XIV K 401/15

UZASADNIENIE

A. (...)

B. (...) (L.)

C. D. B. (2)

- W DALSZEJ CZĘŚCI UZASADNIENIA W TAKI SPOSÓB ZOSTAŁY OZNACZONE POSZCZEGÓLNE MODUŁY UZASADNIENIA ODNOSZĄCE SIĘ DO KONKRETNEJ OSOBY -

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

D. B. (1) od wielu lat zamieszkuje w S. przy ul. (...) mieszkał tam wspólnie z babcią G. S., aż do jej śmierci.

M. M. (1) oraz A. L. jeszcze przed zawarciem małżeństwa zamieszkiwali razem w S. przy ul. (...), pozostając w konkubinacie. W dniu 9 kwietnia 2015 r. zawarli zaś związek małżeński, a A. L. przyjęła nazwisko męża.

D. B. (1) i M. M. (1) znają się od kilku lat i są kolegami.

W nieustalonym dniu uzgodnili oni wspólnie, iż dokonają wyłudzenia kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej telewizora marki LG. W tym celu D. B. (1) założył konto w banku, które było niezbędne do uruchomienia procedury sprzedaży tego telewizora w sklepie internetowym sieci Euro - (...), i przekazał dokumenty z banku (...).

W dniu 10 stycznia 2015 roku A. M. złożyła przez Internet wniosek o udzielenie kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej telewizora marki LG model 3D L. (...) cale, o wartości 2.009,95 złotych, wraz z pakietem ubezpieczenia sprzętu i przedłużenia gwarancji na okres do 9 stycznia 2020 r. w kwocie 597,- złotych, na nazwisko D. B. (1). We wniosku tym podała nierzetelne oświadczenie o posiadanych przez niego dochodach z tytułu zatrudnienia w firmie Ubojnia (...) w B., gdy faktycznie D. B. (1) w takiej firmie nigdy nie pracował, wprowadzając tym samym w błąd pracownika banku udzielającego kredytu co do tej okoliczności mającej istotne znaczenie dla jego udzielenia.

Z tego powodu (...) Bank (...) S.A. zaakceptował wniosek i udzielił D. B. (1) kredytu na zakup tego telewizora wraz z pakietem przedłużenia gwarancji w łącznej wysokości 3.052,67 złotych na podstawie umowy o kredyt na zakup towaru nr (...).

Telewizor miał zostać dostarczony w dniu 14 stycznia 2015 roku pod wskazany w zamówieniu adres: S., ul. (...), gdzie D. B. (1) nie zamieszkiwał, wobec czego nie został on tam zostawiony przez dostawcę, lecz przekazany do odbioru w sklepie tej sieci RTV-EURO-AGD mieszczącym się w Centrum Handlowym (...) w S. przy ul. (...).

Wówczas D. B. (1) wraz M. M. (1) udali się do tego sklepu w dniu 15 stycznia 2015 r. około godz. 12:00 i odebrali ten telewizor.

Tego samego dnia, krótko potem, D. B. (1) i M. M. (1) pojechali do lombardu na ul. (...), gdzie D. B. (1) zawarł umowę pożyczki w kwocie 1.200,- złotych z przewłaszczeniem na zabezpieczenie tej pożyczki telewizora marki LG. Uzyskanymi pieniędzmi podzielił się od razu z M. M. (1).

Łączna wartość wyłudzonego kredytu wyniosła kwotę 3.052,67 złotych na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W..

.....

Jeszcze przed wyłudzeniem tego kredytu M. M. (1) dopuścił się też innych oszustw, na szkodę firm udzielających pożyczki przez środki masowe komunikowania się tj. przez Internet oraz telefon, wykorzystując do tego pozyskane dane osobowe innych osób, założone w tym celu przez te osoby rachunki bankowe, do których uzyskał dostęp. Potem, podszywając się pod te osoby, w celu wyłudzenia pożyczek gotówkowych, zawarł w ich imieniu umowy pożyczek, za pomocą ich kont bankowych dokonał uwierzytelniających przelewów firmom pożyczkowym, wprowadzając je w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie rozporządził tymi środkami finansowymi we własnym zakresie.

W sierpniu 2014 r. M. M. (1) nawiązał znajomość z mieszkańcem P. S. N., któremu zaproponował możliwość dorobienia poprzez założenie konta bankowego, na które jego ojciec pracujący w Niemczech miał przysyłać pieniądze, które chciałby ukryć przed komornikiem. Po pewnym wahaniu, podczas kolejnej wizyty u niego M. M. (1), S. N. przystał na jego propozycję, zastrzegając, iż ma to być tylko jednorazowa sytuacja.

W dniu 14 sierpnia 2014 roku S. N. pojechał razem z M. M. (1) do supermarketu (...) w K., gdzie przy jego pomocy założył konto osobiste w banku (...) S.A. o nr (...) wraz z dostępem do konta przez Internet, w agencji tego banku. Po założeniu rachunku wszystkie dokumenty, które otrzymał S. N. zabrał M. M. (1).

Następnie razem pojechali do S. na ul. (...), gdzie M. M. (1) zaproponował mu wspólne spożywanie wódki w jednym z budynków, na co ten się nie zgodził i został sam w samochodzie. Potem S. N. został odwieziony do domu przez mężczyznę, podającego się za szwagra M. M. (1).

Tego samego dnia około godz. 21:30 M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta S. N. złożył wniosek o pożyczkę w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 500 złotych na okres 20 dni, na stronie internetowej www.viasms.pl, potwierdzony przelewem na konto tej firmy opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten po zmniejszeniu kwoty pożyczki do 300,- złotych został zaakceptowany, i należność ta została przelana w dniu 15 sierpnia 2014 r. na podane konto.

Następnie około godz. 22:30 M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta S. N. złożył wniosek o pożyczkę nr (...) w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 300 złotych na okres 30 dni, na stronie internetowej www.netcredit.pl, potwierdzony przelewem na konto tej firmy opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten również został zaakceptowany, i należność ta została przelana w dniu 16 sierpnia 2014 r. na konto S. N..

Z kolei w dniu 16 sierpnia 2014 r. ok. godz. 14:30 M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta S. N. złożył wniosek o pożyczkę nr (...) w firmie (...) spółka z o.o. w W. kwoty 600 złotych na okres 30 dni, na stronie internetowej www.sms365.pl, potwierdzony przelewem na konto firmy pożyczkowej opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten został zaakceptowany, i należność ta została przelana w dniu 16 sierpnia 2014 r. na konto S. N..

Tego samego dnia M. M. (1) dokonał przelewu tych pieniędzy, w dwóch transzach po 600,- zł na rachunek w banku (...) S.A. o numerze (...) należący do jego znajomego D. G., który udostępnił mu swoje konto, aby mógł on wypłacać z niego pieniądze, które miała mu przesyłać z Niemiec jego matka.

S. N. zorientowawszy się po pewnym czasie, że może być narażony na niepożądane wykorzystanie jego konta, w dniu 18 sierpnia 2014 r. udał się do oddziału banku (...) S.A., gdzie dokonał sprawdzenia stanu konta, uzyskując wydruk transakcji dokonywanych przez M. M. (1), wskutek czego zastrzegł konto w tymże banku.

W dniu 16 sierpnia 2014 r. M. M. (1) ponownie udał się do P., do mieszkającego tam Z. K. (1), któremu zaproponował pomoc finansową w zamian za dokonanie dla niego zakupu towaru na raty. W tym celu Z. K. (1) pojechał razem z M. M. (1) do jego miejsca zamieszkania w S., gdzie przebywająca tam kobieta o imieniu A. wypisała dla niego zaświadczenie o jego zatrudnieniu w firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. jako pracownik fizyczny, a następnie obaj udali się do agencji banku (...) w REAL-u w K., gdzie przy jego pomocy założył on konto osobiste. Dokumenty bankowe, które otrzymał wtedy Z. K. (1) i jego dowód osobisty zabrał mu M. M. (1).

Następnie w dniu 20 sierpnia 2014 r. M. M. (1) udał się z Z. K. (1) do sklepu sieci Euro - (...), znajdującego się w Galerii (...) przy ul. (...), i w jego imieniu zawarł umowę kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej laptopa Z710, o wartości 3.399,- złotych, wraz z pakietem przedłużenia gwarancji o wartości 1.190,- zł, pakietem startowym start-laptop o wartości 59,- złotych i ubezpieczenia sprzętu plus w kwocie 140,- złotych. Przy zawieraniu umowy podał, iż Z. K. (1) pracuje w firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., zarabiając ok. 2.000,- zł, wprowadzając tym samym w błąd pracownika banku udzielającego kredytu. Z tego powodu (...) Bank (...) S.A. zaakceptował umowę i udzielił kredytu na zakup tego laptopa wraz z dodatkowymi pakietami w łącznej wysokości 5.649,82 złotych na podstawie umowy o kredyt na zakup towaru nr (...).

Kolejną osobą, której dane osobowe pozyskał w tym czasie M. M. (1), był A. P., z którym znał się z widzenia.

W dniu 29 sierpnia 2014 roku podczas spotkania w pobliżu miejsca zamieszkania A. P., gdy ten był pod wpływem alkoholu, zaproponował mu załatwienie pracy. W tym celu obaj udali się do agencji banku (...) w markecie REAL w K., gdzie A. P. przy pomocy M. M. (1) założył konto osobiste o nr (...). M. M. (1) zabrał A. P. dokumenty z banku i razem pojechali do S., gdzie miała przebywać jego pracodawczyni. Tam M. M. (1) wszedł do jego z budynków, lecz po krótkiej

chwili wrócił z informacją, iż pracy dla A. P. nie będzie. W drodze powrotnej M. M. (1) udał, iż wywał dokumenty z banku, po czym pod nieobecność A. P. zabrał je z powrotem.

Jeszcze tego samego dnia około godz. 16:50 M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta A. P. złożył wniosek o pożyczkę w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 500 złotych na okres 30 dni, na stronie internetowej www.pandamoney.pl, potwierdzony przelewem na konto tej firmy opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten został zaakceptowany, i należność ta została przelana w dniu 29 sierpnia 2014 r. na podane konto. Od razu po wpłacie M. M. (1) przelał te pieniądze na rachunek w banku (...) S.A. o numerze (...) należący do jego znajomego D. G., z którego nadal korzystał.

Następnie, około godz. 17:10, M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta A. P. złożył wniosek o pożyczkę nr (...) w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 1.000 złotych na okres 30 dni, na stronie internetowej www.vivus.pl, potwierdzony przelewem na konto firmy opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten został zaakceptowany, i należność ta została przelana w dniu 29 sierpnia 2014 r. na konto A. P.. Tak jak poprzednio, od razu po wpłacie M. M. (1) przelał te pieniądze na rachunek w banku (...) S.A. o numerze (...) należący do D. G..

Krótko potem, około godz. 17:30, M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta A. P. złożył kolejny wniosek o pożyczkę w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 400 złotych na okres 30 dni, na stronie internetowej www.vivus.pl. Wniosek ten również został zaakceptowany, i należność ta została przelana w dniu 29 sierpnia 2014 r. na to samo konto. Ponownie od razu po wpłacie M. M. (1) przelał te pieniądze na rachunek w banku (...) S.A. o numerze (...) należący do D. G..

Tego samego dnia około godz. 20:00 M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta A. P. złożył wniosek o pożyczkę w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 500 złotych na okres 12 dni, na stronie internetowej www.viasms.pl, potwierdzony przelewem na konto tej firmy opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten także został rozpatrzony pozytywnie, i należność ta została przelana w dniu 29 sierpnia 2014 r. na konto A. P.. W niedługim czasie po wpłacie M. M. (1) przelał te pieniądze na rachunek w banku (...) S.A. o numerze (...) należący do D. G..

Z kolei ok. godz. 20:40 M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta A. P. złożył wniosek o pożyczkę w firmie (...) spółka z o.o. w W. kwoty 600 złotych na okres 1 dnia, na stronie internetowej www.sms365.pl, potwierdzony przelewem na konto firmy pożyczkowej opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten został zaakceptowany, i należność ta została przelana w dniu 29 sierpnia 2014 r. na podane konto.

Tak jak poprzednio po wpłacie pieniędzy M. M. (1) przelał je na rachunek w banku (...) S.A. o numerze (...) należący do D. G..

A. P. następnego dnia, po wytrzeźwieniu, nabral wątpliwości związanych z założeniem konta w banku, dlatego po weekendzie w dniu 1 września 2014 r. udał się do oddziału banku (...) S.A., gdzie dokonał sprawdzenia stanu konta, uzyskując wydruk transakcji dokonywanych przez M. M. (1), wskutek czego zastrzegł konto w banku.

Potem M. M. (1) przez swojego znajomego nawiązał kontakt z D. K., który poszukiwał osoby, która pomoże założyć mu rachunek w banku.

W dniu 6 października 2014 r. udali się oni we trzech do agencji banku (...) przy ul. (...) w S., gdzie D. K. założył konto osobiste o nr (...). Po założeniu konta M. M. (1) i jego kolega zabrali D. K. do mieszkania przy ul. (...), gdzie w tym czasie M. M. (1) zamieszkiwał. Tam D. K. przekazał im swoje dokumenty z banku do obejrzenia, po czym wkrótce wyszedł stamtąd pozostawiając je przez pomyłkę, a gdy wrócił po te dokumenty nie został już wpuszczony do mieszkania.

Tego samego dnia M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta D. K. złożył wniosek o pożyczkę w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 400 złotych na stronie internetowej www.pandamoney.pl, potwierdzony przelewem na konto tej firmy opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten został zaakceptowany, i należność ta

została przelana w dniu 6 października 2014 r. na podane konto. Od razu po wpłacie M. M. (1) przelał pieniądze w kwocie 390,- złotych na rachunek w banku (...) S.A. o numerze (...) należący do D. G., z którego w dalszym ciągu korzystał.

Potem ok. godz. 16:40, M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta D. K. złożył wniosek o pożyczkę nr (...) w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 1.000 złotych na okres 30 dni, na stronie internetowej www.vivus.pl, potwierdzony przelewem na konto firmy pożyczkowej opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł z konta o nr (...). Wniosek ten został zaakceptowany, i należność ta została przelana w dniu 6 października 2014 r. na konto D. K..

Krótko potem, około godz. 17:00, M. M. (1) wykorzystując uzyskane dane dostępowe do konta D. K. złożył kolejny wniosek o pożyczkę w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 400 złotych na okres 30 dni, na stronie internetowej www.vivus.pl. (...) ten został rozpatrzony pozytywnie, i należność ta została przelana w dniu 6 października 2014 r. na to samo konto. Ponownie od razu po tych wpłatach M. M. (1) przelał pieniądze w kwocie 1.400,- złotych na rachunek w banku (...) S.A. o numerze (...) należący do D. G..

D. K., obawiając się wykorzystania jego konta, następnego dnia udał się do oddziału banku (...) S.A., gdzie dokonał sprawdzenia stanu konta, uzyskując wydruk transakcji dokonywanych przez M. M. (1), wskutek czego zastrzegł w dniu 7 października 2014 r. rachunek w banku.

W trakcie postępowania sądowego M. M. (1) i A. M. zostali poddani badaniom przez zespoły biegłych lekarzy psychiatrów, którzy nie stwierdzili u nich objawów upośledzenia umysłowego, choroby psychicznej ani innych zakłóceń czynności psychicznych i orzekli, że w czasie popełnienia zarzucanych im czynów każde z nich miało zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonych **M. M. (1)** (k. 602, 739, 113-114, 155-156, 311-312), **A. M. /L./** (k. 602, 693-694, 161-161v, 315) i **D. B. (1)** (k. 600-602, 164-164v, 604, 694, 739), zeznań osób pokrzywdzonych: **D. K.** (k. 603-604, 62-63, 222v), **S. N.** (k. 605-606, 80v-81, 223v), **A. P.** (k. 607, 2v-3, 225v), i zmarłego **Z. K. (1)** (k. 608, 172-173), zeznań pozostałych świadków: **P. J.** (k. 640), **D. I.** (k. 641-642, 134v), **P. P. (1)** (k. 695, 137v), **T. Ś.** (k. 642, 23-25, 230-232), **P. S.** (k. 642, 67-68, 94-95, 193-194), **P. O.** (k. 642, 65-66, 196-197), **K. S.** (k. 642, 97-98), **P. C.** (k. 642, 99-100), **K. O.** (k. 642, 101-103), **K. G.** (k. 642, 216-219), **K. B.** (k. 642, 293-295), **M. G.** (k. 642, 297-298), i **D. G.** (k. 740, 108-108v), opinii sądowno-psychiatrycznych biegłych lekarzy psychiatrów J. K. i M. Z. z dnia 21.10.2015 r. dot. M. M. (1) (k. 499-504), oraz B. G. i J. C. z dnia 29.02.2016 r. dot. A. M. (k. 583-583v), a także pozostałego materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej (k. 741-742).

A. M. M. (1) ma 38 lat, jest żonaty z A. M. od 9 kwietnia 2015 r., ma 5 dzieci w wieku 11, 12, 12, 13, 14 lat z byłymi konkubinami, jest zobowiązany alimentacyjnie wobec dwójki dzieci: K. M. (1) w wieku 11 lat w wysokości 600 złotych miesięcznie i K. M. (2) w wieku 12 lat w wysokości 250 złotych miesięcznie, alimenty spłaca w ratach, na inne dzieci nie ma zasądzonych alimentów, gdyż pomaga w ich utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe, zawód ślusarz - mechanik. Aktualnie od 16 stycznia 2015 r. odbywa kary pozbawienia wolności, których koniec przypada na dzień 11 września 2017 r.. Przed osadzeniem pracował dorywczo jako ślusarz mechanik, obecnie nie jest zatrudniony, nie ma dochodów, ani wartościowego majątku. Był leczony psychiatrycznie, oraz odwykowo z powodu zażywania środków psychoaktywnych (vide: opinia sądowno-psychiatryczna z dnia 21.10.2015 roku – k. 499-504). Był 17-krotnie karany, ostatni raz w 2015 roku za kradzieże i oszustwa na kary pozbawienia wolności (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 11.05.2016 r. - k. 677-679). Stałe miejsce pobytu: (...)-(...) S., ul. (...).

B. A. M. (L.) ma 33 lata, mężatka, ma 1 dziecko w wieku 12 lat sprzed małżeństwa, które pozostaje na jej wychowaniu. Ma wykształcenie średnie, bez zawodu, nie pracuje, zarejestrowano jako bezrobotna w PUP w S. od 12 maja 2015 roku, bez prawa do zasiłku (vide: zaświadczenie PUP w S. z dnia 11.05.2016 r. – k. 668). Otrzymuje świadczenie socjalne z (...) w S. w wysokości 900 złotych na dziecko oraz 600 złotych na siebie, dostaje też pomoc finansową od teściowej w wysokości ok. 500 złotych miesięcznie, nie ma innych dochodów, ani wartościowego majątku. Była leczona psychiatrycznie w (...) w S. w 2014 r. z powodu próby samobójczej, depresji i nerwicy, nie była leczona odwykowo (vide:

opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 29.02.2016 roku – k. 583-583v). Nie była karana (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 11.05.2016 r. - k. 670). Stałe miejsce pobytu: (...)-(...) S., ul. (...).

C. **D. B. (1)** ma 27 lat, kawaler, bezdzietny, ma wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu. Aktualnie od 1 lipca 2015 roku odbywa kary pozbawienia wolności, których koniec przypada na dzień 20 maja 2018 roku. Przed osadzeniem utrzymywał się z pomocy (...) w S., otrzymywał rentę socjalną w wysokości 500 złotych miesięcznie, obecnie bez dochodów. Brak wartościowego majątku. Nie leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Był pięciokrotnie karany, ostatni raz w 2015 roku za czyn z art. 280 § 1 k.k. i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 11.05.2016 r. - k. 674-676). Stałe miejsce pobytu: (...)-(...) S., ul. (...).

Oskarżony **M. M. (1)** ostatecznie na rozprawie głównej **nie przyznał się** do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów, choć w trakcie śledztwa przyznał się częściowo do winy (k. 114), i zasłaniając się niepamięcią z powodu nadużywania środków psychoaktywnych, poparł wyjaśnienia swojej żony (k. 739).

W toku postępowania przygotowawczego, w zakresie czynów, których dopuścił się działając samodzielnie, wskazał, iż zna A. P., który poznał go też z D. K.. Przyznał, iż pomógł A. P. na jego prośbę założyć konto w banku, a potem na jego nazwisko w jego mieszkaniu zawarł jedną umowę pożyczki na kwotę 600,- złotych, za co dostał od niego 100,- albo 150,- złotych. Zaprzeczył, aby brał inne pożyczki na jego nazwisko, a jeżeli P. je wziął, to już bez jego pomocy. Twierdził ponadto, iż K. tylko powiedział, jak taką pożyczkę może sobie załatwić, i on sam załatwiał formalności na komputerze, a on za tę pomoc dostał od niego chyba 150,- złotych. Dodał, iż nie zawierał pożyczek na inne nazwiska, a tylko pomagał w zawarciu tych pożyczek (k. 114).

Odnosnie ostatniego zarzutu nie chciał składać wyjaśnień, powiedział tylko, iż ani on, ani A. L. nie wyłudziły żadnego telewizora (k. 156), odmawiając dalszych wyjaśnień (k. 312).

Po odczytaniu tych wyjaśnień na rozprawie, podtrzymał je, dalej przekonując, że tylko pomagał w załatwieniu tych pożyczek, za co ma go teraz spotkać kara, twierdząc, iż nie pamięta już na czym ta jego pomoc tym osobom (N., (...), czy B.) miała polegać (k. 739).

Natomiast **A. M.**, która konsekwentnie do winy się **nie przyznawała**, wyjaśniła, iż jej mąż M. M. (1), jeszcze jak był jej konkubentem, powiedział jej, że jego kolega D. B. (1), którego osobiście nie знаła, prosił go o pomoc w zakupie telewizora przez Internet na raty, gdyż nie miał Internetu, a popsuł mu się telewizor. Wtedy ona, na prośbę konkubenta, zgodziła się wypełnić wniosek kredytowy w imieniu jego kolegi, na jednej ze stron sieci sklepów branży RTV, wpisując wszystkie dane jakie dostała zapisane na kartce od M. M. (1), którą ten otrzymał od D. B. (1), w tym dane, co do jego zatrudnienia, potem wybrała telewizor marki L. (...) całe w atrakcyjnej cenie, którego parametry zaakceptował D. B. (1). Jak podała, nie wiedziała, czy D. B. (1) był wtedy faktycznie, gdzie zatrudniony, ale takie informacje były zapisane na kartce. Po kilku dniach otrzymała informację, iż wniosek o kredyt został zaakceptowany, a telewizor jest do odbioru 14 stycznia 2015 r. w sklepie tej sieci w jednej z galerii handlowych w S., o czym powiadomiła M. M. (1), aby przekazał to koledze. Jak twierdziła, nie wie, co się działo dalej, i kto zgłosił się po odbiór telewizora (k. 161-161v). Wyjaśnienia te potem podtrzymała podczas kolejnych przesłuchań (k. 315, 693). Dodała też na rozprawie, iż nie informowała D. B. (1), iż ten telewizor jest nagrodą w jakimś konkursie, bo to jest absurdem, a żeby zakupić sprzęt na raty przez Internet przy tym wniosku o kredyt trzeba było dokonać przelewu wpłaty z konta bankowego, co zrobiła, gdyż dysponowała danymi z jego konta. Z D. B. (1) ona nie miała żadnego kontaktu, kontaktował się z nim tylko jej partner, ale konkubent nic jej nie mówił, że był w sklepie razem z D. B. (1) po ten telewizor, że potem byli razem w lombardzie, gdzie go zastawili, ani ile pieniędzy dostał za ten telewizor (k. 693).

Oskarżony **D. B. (1)** zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie, **nie przyznał się** w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W trakcie postępowania przygotowawczego, podczas przesłuchania, wskazał, iż nieznaną mu kobietą, z którą miał kontakt tylko telefoniczny, do której telefon dostał od swojego kolegi D. P., miała mu załatwić pożyczkę w firmie internetowej, gdyż w tym czasie nie miał pracy i pieniędzy. Jak tłumaczył, to skontaktował się z tą kobietą telefonicznie

w styczniu 2015 roku, dowiedział się od niej, że musi założyć konto w banku z dostępem do Internetu, co wkrótce zrobił w banku (...) S.A., po czym poinformował ją o tym fakcie przez telefon, i umówił się na spotkanie pod bankiem, gdzie przekazał jej dokumenty, które otrzymał. Dodał, iż nie rozpoznałby tej kobiety, bo nie widział dobrze jej twarzy, a widział ją po raz pierwszy. Po kilku dniach, 15 stycznia 2015 r., dostał od tej kobiety telefon, iż nie udało się jej załatwić dla niego pożyczki, lecz załatwiła mu telewizor, który musi odebrać w sklepie (...) w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) w S.. I choć nie chciał tego telewizora, bo miał inny, to zgodził się iść po niego, i miał czekać na telefon od niej, co ma dalej zrobić z tym telewizorem. Po około 20 minutach od tej rozmowy zjawił się u niego w domu jego kolega M., którego znał od 2-3 lat, lecz nie wie, jak się nazywa, i poprosił o pomoc w załatwieniu jakiejś sprawy, a jako, że tamten przyjechał do niego taksówką, to razem pojechali po telewizor. Podał, iż w sklepie okazał swój dowód osobisty, a pracownik wydał im telewizor marki LG, bez konieczności podpisywania żadnych dokumentów. Następnie razem z M. pojechali do lombardu (...) na ul. (...), i tam wstawił ten telewizor pod zastaw kwoty 1.200,- złotych, z tych pieniędzy 800,- złotych pożyczył do poniedziałku temu M., i się z nim rozstał. Dodał, iż po kilku dniach został zatrzymany przez policję z powodu wyłudzenia kredytu na zakup tego telewizora. Przekonywał przy tym, iż nie wiedział, iż jego dane posłużyły do zawarcia takiej umowy, nikogo o to nie prosił, i nie wyraził na to zgody, nigdy też nie był zatrudniony w firmie Ubojnia (...) w B. (k. 164-164v).

Na rozprawie głównej, odmówił składania wyjaśnień, podtrzymując w całości, po ich odczytaniu, wyjaśnienia ze śledztwa.

Odpowiadając na pytania, twierdził zaś, iż tym kolegą, od którego dostał numer telefonu, nie był D. P., którego dane wymyślił, lecz P. J., którego dane zna z portalu internetowego, a poznał je dopiero po jakimś czasie, przez swoją 83-letnią babcię, która już zmarła. Tłumaczył, iż zgodził się pojechać po ten telewizor, którego nie chciał, bo chciał dostać pożyczkę w kwocie 300,- złotych, tym razem przekonując, iż miał on być nagrodą, którą wylosował w banku, nawet nie wie jakim, chyba w tym, w którym chciał tą pożyczkę. Z tym, że tą pożyczkę z banku miał otrzymać dopiero po odebraniu tego telewizora, wówczas miał zostać uruchomiony przelew pieniędzy dla niego, wobec czego postanowił pojechać po ten telewizor. Wtedy zjawił się u niego ten M., czyli M. M. (1), którego poprosił o pomoc w odbiorze tego telewizora, a sam zgodził się mu pomóc w innej sprawie – wizycie u ciotki. Raz jeszcze podał, iż po odbiorze telewizora ze sklepu od razu z M. pojechali do lombardu, gdzie sprzedał ten telewizor za kwotę 1.200,- czy 1.400,- złotych, część tych pieniędzy pożyczył koledze, który do tej pory mu ich nie oddał, a resztę pieniędzy przeznaczył na swoje potrzeby. Telewizor miał potem odebrać z lombardu M. M. (1), bo on go nie potrzebował. Nie był w stanie powiedzieć, czy ta kobieta, z którą się kontaktował, i której przekazał dokumenty w tym samochodzie, to była A. M. (k. 601-602).

Następnie, po zapoznaniu się z wyjaśnieniami współoskarżonych, podtrzymał swoje wyjaśnienia (k. 602), po krótkim czasie zapewnił też, iż wszystkie pieniądze, które przekazał dla M., zostały mu spłacone (k. 604). Przekonywał ponadto, iż M. M. (1) nie uzgadniał z nim żadnych parametrów tego telewizora, tylko kobieta, z którą kontaktował się telefonicznie powiedziała mu, że wygrał telewizor, jako kumulację wygranej, a poza tym, to przeważnie dzwonił do niego jakiś mężczyzna, a nie tylko kobieta, w sprawie tego kredytu, który załatwił, i gdy przekazał jej dokumenty z banku, to widział, że miała blond włosy, i raczej nie była to A. M., którą zna tylko z sali sądowej, a zwracał się do niej per Ty przez samo przejęzyczenie, i nawet nie wie jak to się stało, że to ona dla niego kupowała ten telewizor przez Internet, który potem pojechał odebrać razem z jej mężem (k. 694), cały czas obstając przy swojej wersji (k. 739, 741).

Sąd tylko częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych M. M. (1), A. M. i D. B. (1), w tym zakresie, w którym są one zgodne ze sobą, a przy tym zbieżne z zeznaniami bezstronnych świadków, znajdując należyte potwierdzenie w obiektywnych dowodach i w ustalonym stanie faktycznym. Nie można natomiast podzielić tej części ich wyjaśnień, w których przedstawiali swoją rolę w tych wszystkich zdarzeniach marginalizując przestępczość swoich działań, gdyż w tym zakresie niewątpliwie mają one na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwa.

Oskarżony **M. M. (1)** zasługuje zatem na wiarę w tym zakresie, w którym przyznał, iż dokonywał zawarcia pożyczki na nazwisko A. P., jak i pomagał mu założyć konto w banku, gdyż jest to spójne z tym co podał ten pokrzywdzony. Jednak w pozostałym zakresie odnośnie tych występów, które polegały na wyłudzeniu pożyczek i kredytów na zakup towaru, wiary dać mu nie sposób, gdyż są one rażąco sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonych Z. K. (1), D. K., S. N. i A.

P., którym w pełni dano wiarę. W zestawieniu z relacjami tych osób jego wyjaśnienia jawią się jako labilne, cyniczne i pokrętne. Z kolei wyjaśnienia oskarżonego **D. B. (1)**, należy podzielić tylko w tym zakresie, w którym są one zbieżne z wyjaśnieniami A. M., w tej części, w której uznano je za prawdziwe, jak i z zeznaniami świadków D. I. oraz P. P. (1). Nie można podzielić tej części jego wyjaśnień, w których przedstawiał swoją rolę w przedmiotowym zdarzeniu wyłącznie jako osoby nieświadomie wrobionej w wyłudzenie tego kredytu na zakup telewizora przez M. M. (1) i jego żonę, gdyż są one sprzeczne nie tylko z wyjaśnieniami A. M., i to w istotnych kwestiach, ale również częściowo niekonsekwentne, chwiejne, jak też pokrętne i naiwne. W szczególności dotyczy to kwestii odbioru przez niego tego telewizora ze sklepu jak formy nagrody, i to tak specyficznej, że od jej odbioru uzależnione miało być udzielenie mu pożyczki w kwocie 300,- złotych, o co miał się wtedy rzekomo tylko ubiegać. Z tych samych powodów nie są w pełni wiarygodne wyjaśnienia **A. M.** i **M. M. (1)**, odnośnie tego zarzutu, którzy przekonywali równie nieudolnie, jak sam D. B. (1), zwłaszcza A. M., gdyż jej mąż wsparł w zasadzie linię jej obrony, iż nie brali oni udziału w procederze wyłudzenia tego kredytu, a oni sami udzielili mu tylko pomocy w złożeniu wniosku o kredyt na sprzedaż tego telewizora na raty przez Internet. Zważywszy, iż M. M. (1) brał potem udział w odbiorze tego telewizora ze sklepu i jego sprzedaży w lombardzie, nie ulega też kwestii, iż nie czynił on tego wtedy przypadkowo, jak starał się to sugerować D. B. (1). Ich wyjaśnienia zasługują zatem na podzielenie tylko w tym zakresie, w którym są zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd w pełni zaś dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych **Z. K. (1)**, **D. K.**, **S. N.** i **A. P.**, gdyż są one kategoryczne i stanowcze, spójne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w tym z obiektywnymi dowodami w postaci dokumentów, jak i zeznaniami pozostałych świadków, przedstawicieli oszukanych firm pożyczkowych i banku. Ich postawa w toku postępowania, jak i powtarzalność przestępczego proceduru M. M. (1) w działaniu też na ich szkodę, dodatkowo przekonuje o ich wiarygodności.

Jako całkowicie wiarygodne ocenić należy zeznania świadków **D. I.** – pracownika sklepu (...) wydającego telewizor i **P. P. (1)** – pracownika lombardu, gdyż są one kategoryczne i rzeczowe, znajdując należyte oparcie w zebraniem w sprawie materiale dowodowym. Ich relacje są stabilne, uzupełniają też wyjaśnienia oskarżonych, ukazując należycie ich przestępczy proceder, potwierdzają je też w pełni dokumenty, stąd nie ma najmniejszych powodów, aby je kwestionować.

Świadkowie Ci podtrzymali w całości - po ich odczytaniu - swoje zeznania złożone w toku śledztwa, a z uwagi na znaczny upływ czasu od przedmiotowego zdarzenia, czy charakter pracy zawodowej, zrozumiałe jest, iż nie pamiętali oni wszystkich okoliczności tej sprawy.

Jako wiarygodne uznano również zeznania świadka **P. J.**, gdyż są one rzeczowe i jasne, choć jego zeznania niewiele istotnego wnoszą do sprawy, gdyż nie miał on żadnej wiedzy na temat wyłudzenia kredytu na zakup telewizora przez oskarżonych, potwierdził tylko, iż kiedyś przekazał D. B. (1) jakiś numer telefonu z ogłoszenia w Internecie w sprawie kredytu.

Nie inaczej ocenić należy relacje tych świadków, przedstawicieli oszukanych firm pożyczkowych i banku, którzy podali okoliczności dokonania tych przestępstw i rozmiary szkody wyrządzonej pokrzywdzonym podmiotom, czy to na szkodę K. Polska ((...) Polska) sp. z o.o. w W., jak **T. Ś.**, (...) Finanse sp. z o.o. w W., jak **P. S.**, (...) sp. z o.o. w W., jak **P. O.**, (...) sp. z o.o. w W., jak **K. O.** i **M. G.**, (...) Bank (...) S.A. we W., jak **K. G.**, czy (...) sp. z o.o. w W., jak **K. B.**. Zeznania tych świadków, są rzeczowe, jasne, spójne wewnętrznie, i każdorazowo, zbieżne ze zgromadzonymi dokumentami, w tym co do rozmiarów szkody.

Z racji wyżej wskazanych za polegające na prawdzie Sąd uznał także zeznania **D. G.**, kolegi M. M. (1), który użył temu oskarżonemu swojego rachunku bankowego, i czego M. M. (1) nie kwestionował,

Zeznania tych wszystkich świadków wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają, dając w zestawianiu z pozostałymi dowodami pełny obraz przestępczego działania oskarżonych w zakresie czynów przez nich popełnionych. Nie mieli oni przy tym żadnych powodów do tego, aby przedstawiać nieprawdziwe okoliczności poszczególnych zdarzeń, stąd nie sposób odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Nic istotnego do sprawy nie wnoszą zeznania pozostałych świadków **K. S.** i **P. C.**, pracowników firmy (...), co do której to firmy internetowej nie przedstawiono nikomu żadnych zarzutów.

Wiarygodność dowodów z dokumentów nie budzi zaś wątpliwości. Zostały one (dokumenty urzędowe) sporządzone na potrzeby postępowania karnego, przez organy, instytucje i osoby do tego uprawnione, w zakresie ich kompetencji i w sposób przewidziany prawem. Dokumenty prywatne stanowią zaś dowód tego, co zostało w nich stwierdzone.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Wina oskarżonych i okoliczności popełnienia przypisanych im czynów nie budzą żadnych wątpliwości.

A. (...)

W pierwszej kolejności należy odnieść się do tych zarzutów, których popełnienie zarzucono wyłącznie temu oskarżonemu, bez współdziałania z innymi osobami. Jakkolwiek każdy z tych czynów, opisanych w punktach **I-VIII** części wstępnej wyroku, ma charakter jednorodny, to ich przedmiotem była wyłudzenie środków materialnych (głównie pieniędzy), przy podszyciu się pod inne osoby, i z uwagi na tożsamy charakter stawianych mu zarzutów, oraz inne warunki określone w art. 91 § 1 k.k., zostały one uznane za ciąg przestępstw, o czym będzie w dalszej części uzasadnienia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu, jednoznacznie wskazuje, iż M. M. (1) dokonał szeregu oszustw, na szkodę firm udzielających pożyczki przez środki masowe komunikowania się tj. przez Internet oraz telefon, wykorzystując do tego pozyskane dane osobowe innych osób, założone w tym celu przez te osoby rachunki bankowe, do których uzyskał bezprawnie dostęp. Potem, podszywając się pod te osoby, w celu wyłudzenia pożyczek gotówkowych, zawarł w ich imieniu umowy pożyczek, za pomocą ich kont bankowych dokonał uwierzytelniających przelewów (...) groszowych firmom pożyczkowym, wprowadzając je w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, a następnie rozporządził tymi środkami finansowymi we własnym zakresie, przelewając tak wyłudzone pieniądze na rachunek bankowy należący do jego kolegi D. G., którym dysponował. Podkreślić w tym miejscu ponadto wypada, iż zakres tej działalności przestępczej M. M. (1) był szerszy niż postawione mu zarzuty, gdyż nie wszystkie wyłudzone kwoty pożyczek zostały nimi objęte, jak choćby pożyczka w firmie (...) sp. z o.o. w W. kwoty 500 złotych na dane S. N., czy pożyczka w firmie (...) spółka z o.o. w W. kwoty 400 złotych na dane D. K., lecz przy takiej konstrukcji zarzutów tych wszystkich zdarzeń jako czynów o charakterze jednorodnym, objęcie ich wyrokiem skazującym stanowiłoby wyjście poza granice oskarżenia. Identycznie należy się odnieść do wielu przypadków dokonanych z rachunków bankowych A. P. (k. 6-7), czy S. N. (k. 85-86, 91), wpłat kwot po 0,01 zł, czy 0,10 zł na rzecz innych firm udzielających pożyczek przez Internet, jak (...) spółka z o.o. (www.sohocredit.pl), (...) spółka z o.o. (www.lemdon.pl), (...) spółka z o.o. (www.okmoney.pl), czy W..pl. spółka z o.o. (www.wonga.com), co może wskazywać, iż były to opłaty uwierzytelniające złożone w tych firmach wnioski pożyczkowe, w odniesieniu do których na tych rachunkach nie odnotowano jednak żadnych wpłat, gdyż wnioski o takie pożyczki nie zostały zweryfikowane pozytywnie. Również poza sferą rozważań pozostać muszą wszystkie te inne zdarzenia, na które wskazywał w swoich zeznaniach Z. K. (1), odnośnie kilku innych oszustw, do których miały zostać użyte jego dane osobowe przez M. M. (1).

Jakkolwiek oskarżony M. M. (1) zaprzeczył, aby zawierał te wszystkie umowy pożyczek, przekonując, iż jego rola ograniczyła się tylko do udzielenia tym osobom pomocy w zawarciu tych pożyczek, i to jednorazowych, a jeżeli było ich więcej, to oni sami mieli je brać bez jego udziału. Przyznał, iż pomógł A. P. na jego prośbę założyć konto w banku, a potem na jego nazwisko w jego mieszkaniu zawarł jedną umowę pożyczki na kwotę 600,- złotych, za co dostał od niego 100,- albo 150,- złotych. Z kolei D. K. tylko powiedział, jak taką pożyczkę może sobie załatwić, i tamten sam załatwiał formalności na komputerze, a on za tę pomoc dostał od niego chyba 150,- złotych (k. 114). Co do S. N. i Z. K. (1) nie chciał się już odnosić, wskazując na luki w pamięci (k. 739).

Wyjaśnieniom tym wiary dać nie można, gdyż są one rażąco sprzeczne z zeznaniami tych osób, które w sposób kategoryczny, w dużej mierze konsekwentny i rzeczowy, opisali swoje kontakty z M. M. (1), to jak go poznali, jego

sposób działania, swoją motywację i to dlaczego przystali na jego propozycje, wskazali, jak zawierali rachunki bankowe w banku (...), i jak doszło do pozyskania ich danych osobowych, w tym dokumentów, które otrzymali z banku, przez M. M. (1) (vide: zeznania świadków D. K. – k. 603-604, 62-63, 222v, S. N. – k. 605-606, 80v-81, 223v, A. P. – k. 607, 2v-3, 225v, i Z. K. (1) – k. 608, 172-173). Z relacji D. K., S. N. i A. P. jasno też wynika, iż nie były to jednorazowe przypadki zawarcia takich umów pożyczek gotówkowych na ich dane osobowe i wypłaty tych środków z ich rachunków bankowych. Właściwości i warunki osobiste tych pokrzywdzonych wskazują przy tym, iż były to osoby naiwne, podatne na wpływy innych osób, mające też skłonność do nadużywania alkoholu, i przez to łatwiej dające się manipulować, w dodatku bez umiejętności praktycznej obsługi sprzętu komputerowego, czy Internetu, i nawet niektórzy z nich nie mający do niego dostępu. O tyle jednak wykazali się oni trzej pewną refleksją, iż dość szybko od utraty przez nich dokumentów bankowych, z obawy, jakże słusznej, o możliwości wykorzystania ich rachunków bankowych do celów przestępczych, udali się oni do banku i po stwierdzeniu na ich rachunkach operacji, których nie wykonywali, od razu zastrzegli swoje konta. Nie ma zatem żadnych powodów, aby nie wierzyć tym świadkom, uznając, iż są w jakiejś zmowie, aby obarczyć odpowiedzialnością za te wyłudzenia kwot pieniędzy, niczemu nie winnego M. M. (1). Wbrew jego sugestiom nie ulega kwestii, iż rola tego oskarżonego nie ograniczyła się tylko do udzielenia im jednorazowej pomocy przy zawarciu takich umów. W każdym takim przypadku powtarzalność tych zdarzeń, gdy były podejmowane liczne próby zawarcia takich umów pożyczek gotówkowych przez Internet, na dane osobowe D. K., S. N. i A. P., w niedługich odstępach czasu, przy takim samym sposobie działania, pokazuje jasno, iż realizowała je jedna osoba – M. M. (1).

Z zeznań pracowników pokrzywdzonych firm pożyczkowych rysuje się nie tylko ten sam mechanizm działania przestępczego, i jest to zrozumiałe, gdyż stosują one podobne, jeśli nie takie same zasady udzielania tych pożyczek przez Internet, gdzie po rejestracji na stronie internetowej i podaniu danych osobowych, klient zainteresowany pożyczką dokonuje wpłaty opłaty weryfikacyjnej w niewielkiej kwocie (1 grosz), przelewając te środki z rachunku bankowego, po czym po weryfikacji jego danych osobowych, w tym sprawdzeniu, czy nie jest zadłużony, i informacji mailowej albo telefonicznej o przyznaniu pożyczki, środki pieniężne zostają przelane na rachunek bankowy, z którego dokonano wpłaty opłaty weryfikacyjnej (vide: zeznania świadków: T. Ś. z firmy (...) ((...) Polska) sp. z o.o. w W. – k. 23-25, 230-232; P. O. z firmy (...) sp. z o.o. w W. – k. 65-66, 196-197; P. S. z firmy (...) sp. z o.o. w W. – k. 67-68, 94-95, 193-194; K. O. i M. G. z firmy (...) sp. z o.o. w W. – k. 101-103, 297-298; i K. B. z firmy (...) sp. z o.o. w W. – k. 293-295).

Otóż, z zeznań tych świadków jednoznacznie wynika, iż wszystkie pożyczki na dane S. N. zostały przelane na konto o numerze (...), wszystkie pożyczki na dane A. P. zostały przelane na konto o numerze (...), a pożyczki na dane D. K. zostały przelane na konto o numerze o nr (...), czyli te konta, które założyli w banku (...) S.A.. W każdym przypadku potwierdzają to również zestawienia operacji na ich rachunkach bankowych (vide: zestawienie operacji na rachunku S. N. za okres 14.08.2014-18.08.2014 – k. 85-86; zestawienie operacji na rachunku A. P. za okres 29.08.2014-01.09.2014 – k. 6-7; zestawienie operacji na rachunku D. K. za okres 06.10.2014-07.10.2014 – k. 22).

Znamienne jest przy tym, co wzmacnia jeszcze przekonanie o prawdziwości zeznań tych pokrzywdzonych, iż w każdym przypadku zawartych takich umów pożyczek, środki pieniężne przelane na ich konta były od razu przelewane na inny rachunek, zawsze ten sam, o numerze (...) (vide: w/w zestawienia – k. 6-7, 22, 85-86). Rachunek ten również został założony w banku (...) i należy do D. G. (vide: informacja z (...) S.A. z dnia 02.12.2014 r. – k. 92). Jak wynika zaś z zeznań D. G. (k. 108v) on sam nie korzystał z tego rachunku, lecz udzielił dostępu do tego konta M. M. (1), na jego prośbę, przekazując mu także swoją kartę bankomatową, gdyż ten nie miał własnego konta. M. M. (1) w żaden sposób tego nie kwestionował, choć nie ustosunkował się do tych zeznań (k. 740). Nie ma też żadnych powodów, aby nie wierzyć tym zeznaniom świadka D. G., bo dla czegożby miałyby w tym zakresie nie mówić prawdy. Co więcej, zestawienie tego faktu z tym, że kwot udzielonych pożyczek gotówkowych tym trzem osobom zawsze były przelewane z ich rachunków na inne konto dowodzi jasno, iż to nie oni dokonali ich wyłudzenia, bo w takiej sytuacji nie musieli jeszcze tego samego dnia ich przelewać na inny rachunek, należący do innej osoby, skoro okres spłaty pożyczki jeszcze nie upłynął, były to zazwyczaj okresy 30 dni, i mogli oni swobodnie dysponować tymi środkami ze swoich rachunków, bez żadnych obaw utraty tych pieniędzy. Zatem ta okoliczność, iż od razu po przelewie pieniędzy były przelewane na to samo konto, którym dysponował M. M. (1), i z którego wszystkie środki finansowe z tych pożyczek zostały wypłacone,

a na rachunku D. G. było saldo ujemne (k. 107), dowodzi nad wyraz jednoznacznie, iż rola tego oskarżonego w tym procederze nie wyglądała tak, jak chciał to ukazać, i że to on dokonał tych wyłudzeń.

Żadna z tych pożyczek nie została spłacona, a wysokość powstałych szkód z tego tytułu wyznaczają kwoty przelanych pieniędzy przez firmy pożyczkowe: (...) sp. z o.o. w W. - 300 (trzysta) złotych (na dane S. N.), (...) sp. z o.o. w W. - 600 (sześćset) złotych (na dane S. N.), (...) sp. z o.o. w W. - 500 (pięćset) złotych (na dane A. P.), (...) Finanse sp. z o.o. w W. - 1.400 (tysiąc czterysta) złotych (na dane A. P.), (...) sp. z o.o. w W. - 600 (sześćset) złotych (na dane A. P.), (...) sp. z o.o. w W. - 500 (pięćset) złotych (na dane A. P.), oraz (...) Finanse sp. z o.o. w W. -1.400 (tysiąc czterysta) złotych (na dane D. K.).

Z kolei, jeśli chodzi o wyłudzenie kredytu w banku (...) S.A. we W. na zakup w dniu 20 sierpnia 2014 r. w systemie sprzedaży ratalnej laptopa Z710, o wartości 3.399,- złotych, wraz z pakietem przedłużenia gwarancji o wartości 1.190,- zł, pakietem startowym start-laptop o wartości 59,- złotych i ubezpieczenia sprzętu plus w kwocie 140,- złotych, na łączną kwotę 5.649,82 złotych, na dane Z. K. (1), to jak wynika z jego zeznań, firmował on tylko swoim nazwiskiem całą tę transakcję, gdy faktycznym inspiratorem tego oszustwa był M. M. (1), który też posłużył się nim i jego danymi osobowymi, zabierając mu i wykorzystując jego dowód osobisty. Z uwagi na śmierć tego świadka (vide: odpis skrócony aktu zgonu Z. K. (2) z dnia 20.10.2015 roku - k. 488), bliższe okoliczności tego oszustwa (i innych, o których mówił), poza tym, co wskazał świadek K. G. (k. 216-219), nie są już możliwe do ustalenia, lecz nie ma powodów, aby odrzucić te zeznania jako nieprawdziwe. Świadek ten ukazał bowiem otwarcie swoją słabość do alkoholu, która sprawiła, iż pozwolił M. M. (1) na posłużenie się nim i jego danymi osobowymi w jego działalności przestępczej, a ten podszywając się pod niego wyłudził ten kredyt.

Wysokość zgłoszonej szkody przez oszukany bank (...) S.A. we W. z tytułu udzielonego kredytu w łącznej wysokości 5.649,82 złotych, na zakup w systemie sprzedaży ratalnej laptopa Z710, o wartości 3.399,- złotych, wraz z pakietem przedłużenia gwarancji o wartości 1.190,- zł, pakietem startowym start-laptop o wartości 59,- złotych i ubezpieczenia sprzętu plus w kwocie 140,- złotych, nie budzi także żadnych zastrzeżeń. Szkoda ta nie została do tej pory naprawiona.

Określone w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo **oszustwa** jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa, jest **osiągnięcie korzyści majątkowej**. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądanej przez niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa (vide: wyrok SA w Lublinie z 21.02.1997 r., sygn. II AKa 4/97, Biul. SA w L. 1997, Nr 3, s. 16). Pojęcie **korzyści majątkowej**, konkretyzującej cel działania sprawcy (animus lucri faciendi) jest w wykładni prawa karnego rozumiane szeroko - jako aktualne (współczesne) i przyszłe rozporządzenie mieniem, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa w rozumieniu tego przepisu jest niewątpliwie pojęciem szerszym niż przywłaszczenie, zagarnięcie mienia, stanowiące cel działania sprawcy (animus rem sibi habendi). Dlatego też, dla realizacji znamienia „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, sprawca nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd. Dodać przy tym należy, iż mianem **korzyści majątkowej** określa się nie tylko korzyść dla siebie (tj. sprawcy), ale i dla kogo innego (art. 115 § 4 k.k.).

Natomiast w dyspozycji art. 190a § 2 k.k. został określony nowy typ przestępstwa **podszywania się pod inną osobę** w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej. Mianem tym określa się wszelkie wyobrażalne formy czynu, które mają wytworzyć przekonanie, że „podszywacz” jest tą osobą, której wizerunek czy dane zostały przez niego wykorzystane. Jest to przestępstwo formalne, co oznacza, że zostaje ono dokonane z chwilą, w której sprawca przystąpił do „robienia użytku” z danych osobowych lub wizerunku, nawet gdy szkody jeszcze nie wyrządził. Szkoda

majątkowa to wszelkie rodzaje ubytków w majątku (damnum emergens, jak *lucrum cessans*). Szkoda osobista to wszelki dezawantaż w ogólnej kondycji życiowej ofiary.

Odnosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy, to stwierdzić wypada, iż zebrany materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony M. M. (1) obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym), nie tylko to, że wprowadzał w błąd inne osoby (pracowników firm pożyczkowych, i banku) co do faktycznej tożsamości ich klientów, a wykorzystując dane osobowe S. N., Z. K. (1), A. P. i D. K., podszywał się też pod nich, jak też co do zamiaru spłaty tych pożyczek, jak i kredytu, których nie miał wcale zamiaru spłacać, wszak choćby od razu tego samego dnia po wpłacie pieniędzy dokonywał ich przelewu na inne konto, ale także i to, że doprowadził w ten sposób w/w firmy pożyczkowe (...) Bank (...) S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem – i zawsze jednocześnie chciał wypełnienia tych znamion.

Zważywszy na to, iż poszczególne czyny popełnione w okresie 2014 roku (opisane w punktach I-VIII części wstępnej wyroku), zostały popełnione przez oskarżonego w podobny sposób, i to przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu (od pierwszego do ostatniego upłynęło niespełna dwa miesiące), zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych czynów, Sąd zakwalifikował te jego czyny jako ciąg przestępstw, zgodnie z dyspozycją art. 91 § 1 k.k..

W przekonaniu Sądu brak jest natomiast podstaw do tego, aby wszystkie te przestępcze działania M. M. (1) zakwalifikować jako jeden ciąg przestępstw, a to z tego względu, iż ostatniego z czynów (opisanego w punkcie IX) dokonał w inny sposób, współdziałając też z innymi osobami, co wymagało odrębnej oceny prawnej.

A. (...)

B. (...) (L.)

C. D. B. (2)

W tym zakresie, co do czynu, którego popełnienie zarzucono tym oskarżonym, we współdziałaniu ze sobą, opisanego w punktach **IX** (wobec M. M. (1)), **X** (wobec A. M.) i **XI** (wobec D. B. (1)) części wstępnej wyroku, oceny dowodów w tej materii należy dokonać razem, i stwierdzić należy, co następuje.

Bezsporny jest fakt, iż D. B. (1) w dniu 15 stycznia 2015 r. udał się do sklepu sieci RTV-EURO-AGD mieszczącego się w Centrum Handlowym (...) w S. przy ul. (...), skąd odebrał telewizor marki LG model 3D L. (...) cale, o wartości ok. 2.000 zł, a następnie pojechał z nim do lombardu przy ulicy (...), gdzie zawarł umowę pożyczki w kwocie 1.200,- zł z przewłaszczeniem na zabezpieczenie tej pożyczki tego telewizora. Towarzyszył mu wtedy, w sklepie oraz w lombardzie, M. M. (1), z którym podzielił się uzyskanymi w ten sposób pieniędzmi. Żaden z nich tego nie kwestionował. I choć D. B. (1) starał się na rozprawie przekonywać, iż telewizor, który wtedy odebrał, rzekomo z przypadkowo spotkanym kolegą, był wygraną przez niego nagrodą z banku za założenie w nim konta, której odbiór warunkował udzielenie mu pożyczki w kwocie 300,- złotych, w dodatku czyniąc to w sposób pokrętny i niejasny, iż żaden racjonalnie myślący człowiek, nawet sam D. B. (1), nie mógłby uwierzyć w taki obrót sprawy. Skoro, zwracałby się tylko o pomoc w zawarciu umowy pożyczki w takiej kwocie, przez Internet, przekazując swoje dane osobowe, zakładając też konto w banku w tym celu, to nie miał żadnych powodów do tego, aby odbierać ze sklepu ten telewizor, i zaraz potem go sprzedać, gdyby nie chciał osiągnąć z tego korzyści majątkowej. Jego wyjaśnień w tej mierze, wyżej ukazanych, labilnych i chwiejnych, nie sposób wszak podzielić, są one niewiarygodne. Równie niewiarygodne są wyjaśnienia A. M. i jej męża M. M. (1), gdy przekonywali, w zasadzie to sama oskarżona, gdyż M. M. (1) wsparł tylko jej stanowisko, iż nie wyludzili żadnego telewizora, a jedynie udzielili pomocy koledze D. B. (1) w zakupie telewizora marki LG na raty w sklepie internetowym. Starala się ona przy tym wykazać, iż nie miała nawet kontaktu z tym oskarżonym, gdyż wszystkie informacje i niezbędne do zawarcia tej umowy dane, w tym te co do zatrudnienia i zarobków kolegi, jak i wyboru telewizora, przekazywał jej mąż, który był z nim w kontakcie telefonicznie, czemu zaprzeczał z kolei D. B. (1) twierdząc, iż kontaktował się głównie z jakąś kobietą, której przekazał też dokumenty z banku, gdzie założył rachunek bankowy, i choć nie miał pewności, iż była nią A. M., nie ulega jednak żadnym wątpliwości, iż to ona była

faktycznie tą osobą. D. B. (1) zaś wskazał, iż w tym czasie miał już telewizor, i nie potrzebował zakupu drugiego, tym bardziej na kredyt, gdyż nigdzie nie pracował. Otóż, zestawienie tych faktów ze sobą, nadto obecność M. M. (1) w sklepie razem z D. B. (1) po odbiór telewizora, dodać wypada, iż nastąpiło to po telefonicznej informacji, iż nie zostanie on wydany pod wskazanym w tym zamówieniu adresem, gdzie D. B. (1) nie przebywał, o czym mówiła nie tylko A. M., ale i pracownik sklepu (vide: zeznania D. I. – k. 641-642, 134v), czy też jego wizyta w lombardzie razem z D. B. (1), i określenie go jako osoby upoważnionej do odbioru telewizora (vide: zeznania P. P. (1) – k. 695, 137v), dowodzi niezbicie, iż wszyscy oni współdziałali w tym procederze, zdając sobie sprawę z bezprawności ich poczynań, ale nakierowani byli na zysk z wyłudzenia tego telewizora zakupionego na kredyt. Wprawdzie wszyscy oni starali się odpowiedzialnością za to działanie przestępcze obarczyć współników, D. B. (1), nie wprost, ale jednak małżonków M., a oni, otwarcie jego samego, przy tym kreując się na osoby wykorzystane przez drugą stronę. I rzeczywiście, choć nie można wykluczyć, iż od samego początku ich działania, cel tego procederu nie musiał być od razu widoczny dla D. B. (1), skoro telewizor miał być dostarczony ze sklepu pod inny adres niż jego rzeczywiste miejsce zamieszkania, wskazany wszak przez A. M., co też dowodzi nieprawdziwości jej wyjaśnień, bo gdyby faktycznie miała to być tylko pomoc z jej strony przy złożeniu zamówienia na ten telewizor, który D. B. (1) chciałby nabyć dla siebie, nie podały on innego adresu dostawy. Jednak finalne poczynania D. B. (1) i M. M. (1), gdy razem udali się po odbiór tego telewizora, i potem dokonali podziału uzyskanych pieniędzy ze sprzedaży tego telewizora w lombardzie, jednoznacznie wskazują, iż cel ich wspólnego działania, był już wówczas jasny i zrozumiały dla każdego z nich, i dlatego dopuścili się tego występku. Naiwna była tu próba D. B. (1) tłumaczenia tego jako pożyczki dla M. M. (1), z czym tak się zagubił, iż w toku tej samej rozprawy sam sobie zaczął zaprzeczać na temat jej realizacji (k. 601-602, 604).

Wysokość zgłoszonej szkody przez oszukany bank (...) S.A. we W. z tytułu udzielonego kredytu w łącznej wysokości 3.052,67 złotych, na zakup w systemie sprzedaży ratalnej telewizora marki LG model 3D L (...) cale, o wartości 2.009,95 złotych, wraz z pakietem ubezpieczenia sprzętu i przedłużenia gwarancji na okres do 9 stycznia 2020 r. w kwocie 597,- złotych, na podstawie umowy o kredyt na zakup towaru nr (...), nie budzi żadnych zastrzeżeń. Szkoda ta nie została do tej pory naprawiona.

Istotę przestępstwa oszustwa (z art. 286 § 1 k.k.) ukazano powyżej, w poprzednim module. Z kolei, przepis art. 297 § 1 k.k. penalizuje tzw. **oszustwo gospodarcze**, którego jedną z odmian jest oszustwo kredytowe, polegające na wyłudzeniu - w tym przypadku - kredytu przez przedłożenie fałszywych (podrobionych, przerobionych), poświadczających nieprawdę bądź nierzetelnych dokumentów, albo nierzetelnych pisemnych oświadczeń dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego. Zachowanie sprawcy ukierunkowane jest zatem na określony cel, którym w przypadku tego rodzaju oszustwa jest uzyskanie dla siebie, jak i dla kogo innego, kredytu, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest zatem prawidłowe funkcjonowanie wskazanych instrumentów gospodarczych, jak też interesy majątkowe banku lub innej instytucji przyznającej określone świadczenie. Dodać wypada, iż **nierzetelne oświadczenie pisemne dotyczące okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu**, to takie, bez którego ów kredyt, według stosunku łączącego sprzedawcę z bankiem, nie zostałby w ogóle udzielony. W sytuacji, gdy wskutek takiego nierzetelnego oświadczenia zostanie wyłudzony kredyt, co ma miejsce jeśli w chwili złożenie tego oświadczenia, sprawca miał jednocześnie zamiar nieuiszczania rat kredytu, to dla oddania pełnej zawartości kryminalnoprawnej takiego czynu, niezbędne jest przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji (art. 11 § 2 k.k.) w tym zakresie – jest to stanowisko ugruntowane w doktrynie i praktyce orzeczniczej, gdyż przepis ten nie jest przepisem szczególnym wobec przepisu art. 286 § 1 k.k..

O **współsprawstwie** może być mowa zaś wtedy, gdy dwie lub więcej osób, działając razem, w porozumieniu, realizuje czyn zabroniony, przy czym owo porozumienie musi nastąpić przed lub w trakcie tej realizacji, jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. Zatem nie budzi kwestii, iż wykonuje czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (art. 18 § 1 k.k.) także ten, kto nie biorąc osobiście udziału w czynności sprawczej tego czynu, swoim zachowaniem zapewnia realizację uzgodnionego z tą osobą wspólnego przestępczego zamachu (vide: postanowienie SN z dnia 20.04.2004 roku, sygn. V KK 351/03 – OSNKW

2004/5/53). Znamię współsprawstwa realizuje się bowiem nie przez wymóg, aby każdy ze współuczestników dokonał wszystkiego, co należy do znamion danego przestępstwa, decydujące jest natomiast to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami (*communi auxilio*) w ramach wspólnego porozumienia (*communi consilio*) – tak też postanowienie SN z dnia 10.03.2006 r., sygn. V KK 293/03 – OSNwSK 2006/1/570. Porozumienie może być zaś zawarte nie tylko przed akcją przestępczą, ale i w jej trakcie, w sposób wyraźny lub konkludentny (dorozumiany). I nawet nagle i spontaniczne działanie jednego ze sprawców akceptowane przez pozostałych umożliwia przyjęcie, że każdy ze współsprawców wykonał czyn zabroniony w całości. Decydujące znaczenie ma bowiem to, że każdy ze sprawców świadomie dąży do tego samego celu, obejmując swoim zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu zabronionego, i współdziała w akcji przestępczej, akceptując działania innych i traktując je jak własne.

Odnosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy, to stwierdzić wypada, iż zebrany materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, iż oskarżeni M. M. (1), A. M. i D. B. (1), działając wspólnie i w porozumieniu, obejmowali, każde z nich, swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym), nie tylko to, że wprowadzali w błąd inną osobę (pracownika banku) co do zamiaru wywiązania się przez D. B. (1) z umowy o kredyt na zakup towaru (telewizora marki L. (...) 42) w systemie sprzedaży ratalnej, wraz z pakietem przedłużenia gwarancji, i jej realizacji, składając nierzetelne oświadczenie przez Internet o jego zatrudnieniu w firmie Ubojnia (...) w B., gdzie w ogóle on nie pracował, w celu uzyskania dla niego kredytu w kwocie 3.052,67 złotych, którego nie miał wcale zamiaru spłacać, mimo wydania mu tego przedmiotu (towaru) w sklepie, wszak od razu tego samego dnia M. M. (1) i D. B. (1) zastawili go w lombardzie, dzieląc się uzyskanymi środkami finansowymi, ale także i to, że doprowadzili w ten sposób (...) Bank (...) S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – i jednocześnie chcieli wypełnienia tych znamion. I na koniec tej oceny prawnej czynu oskarżonych wskazać wypada, iż jest oczywiste, że nie wszystkie te czynności faktyczne każda z tych osób musiała realizować osobiście, gdyż w ramach podziału ról, rola D. B. (1) polegała na firmowaniu tej umowy jego nazwiskiem, nie bez powodu założył on konto w banku, przekazując swoje dane A. M., a w sytuacji, gdy zaszła konieczność osobistego odbioru towaru w sklepie tej sieci, również do jego odebrania stamtąd, wraz z M. M. (1), i następnie sprzedaży tego telewizora dla wspólnego zysku. A. M. zaś złożyła przez Internet wniosek o udzielenie kredytu na zakup w systemie sprzedaży ratalnej telewizora marki LG model 3D L. (...) cale, o wartości 2.009,95 złotych, wraz z pakietem ubezpieczenia sprzętu i przedłużenia gwarancji na okres do 9 stycznia 2020 r. w kwocie 597,- złotych, na nazwisko D. B. (1). We wniosku tym podała nierzetelne oświadczenie o posiadanych przez niego dochodach z tytułu zatrudnienia w firmie Ubojnia (...) w B., gdy faktycznie D. B. (1) w takiej firmie nigdy nie pracował, wprowadzając tym samym w błąd pracownika banku udzielającego kredytu co do tej okoliczności mającej istotne znaczenie dla jego udzielenia. M. M. (1) był z kolei czynnikiem łączącym te dwie osoby, jako kolega D. B. (1), i konkubent A. M., co uzasadnia przekonanie, iż był on inspiratorem całego tego przedsięwzięcia, którego celem było wyłudzenie tego telewizora na kredyt, i nie przez przypadek, właśnie on udał się razem z D. B. (1) do sklepu po odbiór tego telewizora, i do lombardu, aby go tam zastawić, po czym obaj podzielili się pieniędzmi uzyskanymi z pożyczki w kwocie 1.200,- złotych za zastawienie tego telewizora.

Istotne okazują się też być, w ocenie Sądu, opinie biegłych lekarzy psychiatrów, J. K. i M. Z. o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego M. M. (1) (vide: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 21.10.2015 roku – k. 499-504) oraz B. G. i J. C. o stanie zdrowia psychicznego oskarżonej A. M. (vide: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 29.02.2016 roku – k. 583-583v). Z obu tych opinii, jasno wynika, że biegli psychiatrzy nie rozpoznali u żadnego oskarżonych objawów choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego, ani innych zakłóceń czynności psychicznych, które miałyby wpływ na ich poczytalność i byłyby przeciwskazaniem do uczestniczenia w postępowaniu. M. M. (1) i A. M. w czasie popełnienia zarzucanych im czynów mieli zatem w pełni zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i kierowania swoim postępowaniem. Jak ocenili biegli, oskarżony M. M. (1), u którego rozpoznali organiczne zaburzenia osobowości, uzależnienie mieszane (od alkoholu i środków odurzających) i padaczkę, jest sprawny intelektualnie, zna i rozumie normy prawne i zasady życia społecznego, i w aktualnym stanie psychicznym może też uczestniczyć w rozprawie. Wskazali przy tym, że nie ma przeciwskazania psychiatrycznego do prowadzenia przez oskarżonego jego obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Z kolei, choć u A. M. biegli rozpoznali przebytą w 2014 r. reakcję adaptacyjną, to także nie rzutuje w żaden sposób na jej poczytalność. Jak stwierdzili biegli, może ona świadomie i swobodnie brać udział w

postępowaniu, i prowadzić swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Sąd w pełni podziela wywody obu zespołów biegłych psychiatrów, gdyż wydane opinie są kompletne, rzeczowe i rzetelne, zostały sporządzone przez wysokiej klasy specjalistów, przy tym nie wykazują luk, ani sprzeczności. Wskazują one też na to, iż nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 i § 2 k.k., także wobec M. M. (1), gdyż nawet jeśli dopuścił się tych czynów pod wpływem alkoholu lub środków odurzających, to swoje działania i ich skutki pod wpływem takich używek znał lub mógł przewidzieć.

W sprawie tej nie zachodzą również jakiegokolwiek okoliczności wyłączające **winę D. B. (1)**. Jest on bowiem osobą dorosłą, dojrzałą, świadomą obowiązującego prawa, zasad współżycia społecznego, jak i swoich praw oraz obowiązków, stąd jego poczytalność w tej mierze nie nasuwa żadnych wątpliwości. Miał on też możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu, tym bardziej, że za występki przeciwko mieniu był już karany.

W świetle powyższych rozważań uznać należy, iż wyjaśnienia oskarżonych M. M. (1), A. M. i D. B. (1) w tym zakresie, w którym są zgodne z ustaleniami faktycznymi polegają na prawdzie, w tej zaś części, w której są rażąco sprzeczne z zebrany w tej sprawie materiałem dowodowym, stanowią nieudolną linię ich obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za dokonane przestępstwa, a ich czyny wyczerpują znamiona:

A. **M. M. (1)** – czyny opisane w punktach I -VIII części wstępnej wyroku – **ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** (czyny opisane w punktach I-IV, VI i VII), oraz z **art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** (czyny opisane w punktach V i VIII), a czyn opisany w punkcie IX części wstępnej wyroku – występku z **art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**, albowiem M. M. (1) dopuścił się tych czynów przed upływem pięcioletniego okresu po odbyciu w czasie: od dnia 15 lutego 2010 r. do dnia 26 listopada 2010 r. i od dnia 24 listopada 2011 r. do dnia 29 kwietnia 2013 r., w części kary łącznej 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, orzeczonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 8 września 2009 r., sygn. akt II K 297/09, obejmującej kary orzeczone prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku: z dnia 2 marca 2006 r., sygn. akt XIII K 7/06, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (rok i 5 miesięcy pozbawienia wolności), z dnia 11 maja 2006 r., sygn. akt II K 58/06, za czyn z art. 284 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k. (rok pozbawienia wolności), oraz z dnia 24 maja 2006 r., sygn. akt II K 966/04 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (rok pozbawienia wolności), czyli za umyślne przestępstwa podobne (vide: w/w wyrok łączny Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 8 września 2009 r. – k. 277-280, informacje z (...) z dnia 18 lipca 2016 r. – k. 732-733);

B. **A. M.** – czyn opisany w punkcie X części wstępnej wyroku – występku z **art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.**;

C. **D. B. (1)** – czyn opisany w punkcie XI części wstępnej wyroku – występku z **art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.**

Jednocześnie Sąd zmienił opisy przypisanych oskarżonym czynów, i ich kwalifikację prawną, gdy były to niezbędne, stosownie do poczynionych ustaleń, wyżej wskazanych, i tak:

A. wobec **M. M. (1)** - w odniesieniu do każdego z tych czynów, iż działał w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., gdyż każdego z nich dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary, będąc uprzednio skazanym za przestępstwa podobne prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku: z dnia 2 marca 2006 r., sygn. akt XIII K 7/06, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, z dnia 11 maja 2006 r., sygn. akt II K 58/06, za czyn z art. 284 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, oraz z dnia 24 maja 2006 r., sygn. akt II K 966/04 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 8 września 2009 r., sygn. akt II K 297/09, i po odbyciu orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w części w okresie od dnia 15 lutego 2010 r. do dnia 26 listopada 2010 r. i od dnia 24 listopada 2011 r. do dnia 29 kwietnia 2013 r.; w odniesieniu do czynów opisanych w punktach V i VIII części wstępnej wyroku, iż działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru (z art. 12 k.k.); co do czynu opisanego w punkcie

III, iż działał na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W.; a co do czynu opisanego w punkcie IX, iż działał w celu uzyskania kredytu dla innej osoby, na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W.;

B. wobec A. M. - co do czynu opisanego w punkcie X, iż działała w celu uzyskania kredytu dla innej osoby, na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W.;

C. wobec D. B. (1) - co do czynu opisanego w punkcie XI, iż działał on w celu uzyskania kredytu dla siebie, na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W., nie wychodząc w żadnym przypadku przy tym poza granice oskarżenia.

Oceniając zaś czyny oskarżonych pod kątem dyspozycji **art. 4 § 1 k.k.**, w związku ze zmianami w tym zakresie wprowadzonymi w kodeksie karnym m.in. od dnia 1 lipca 2015 roku ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396), w odniesieniu do M. M. (1) i A. M. ustawa obowiązująca w czasie popełnienia tych przestępstw, nie jest dla nich względniejsza, w sytuacji tego pierwszego oskarżonego brak jest bowiem podstaw do skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej, wobec A. M. brak jest z kolei podstaw do orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju niż kara pozbawienia wolności, zaś w obecnym stanie prawnym jest możliwość orzeczenia okresu próby w minimalnym wymiarze roku, który jest dla niej wystarczający, z tego względu do oceny prawnokarnej ich czynów należy stosować ustawę nową. Jako, że w takiej sytuacji, zasadą jest stosowanie ustawy nowej, to w ocenie Sądu, zbyteczne jest powoływanie art. 4 § 1 k.k. w sentencji wyroku w tym zakresie. Inaczej kształtuje się sytuacja prawna wobec D. B. (1), zwłaszcza pod kątem zakazu orzekania probacji kary pozbawienia wolności w stosunku do sprawcy uprzednio skazanego na karę pozbawienia wolności (art. 69 § 1 k.k.), zatem ustawa obowiązująca w czasie popełnienia tego przestępstwa, przy braku ustawowych przeciwwskazań do ponownego skorzystania wobec niego z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, jest dla niego względniejsza, i z tego względu do oceny prawnokarnej tego czynu D. B. (1) należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu, przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy ..., która jest przez to względniejsza dla sprawcy. Z tego względu konieczne też było powołanie art. 4 § 1 k.k. w sentencji wyroku w odniesieniu do tegoż oskarżonego.

A. (...)

B. (...) (L.)

C. D. B. (2)

Przystępując do **wymiaru kary** Sąd potraktował jako okoliczności obciążające wobec wszystkich oskarżonych: wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przez nich popełnionych oraz wysoki stopień winy każdego z nich. Wskazują na to przede wszystkim nie tylko rozmiary wyrządzonych szkód, ale także ich motywacja i sposób działania oskarżonych, świadczące o tym, że nie były to przypadkowe zdarzenie, lecz przestępstwa zaplanowane, a czyn którego dokonali razem, był też ich wspólnymi siłami realizowany. Dopuścili się oni wszyscy zamachu na sferę cudzej własności, działając umyślnie, z zamiarem kierunkowym osiągnięcia korzyści majątkowej, okazując brak poszanowania dla pracy i dorobku innych osób.

Na niekorzyść oskarżonych działa również nagminność tego rodzaju zachowań, tzn. przestępstw przeciwko mieniu, przejawiająca się w znacznej ilości podobnych spraw, wpływających do tutejszego Sądu Rejonowego.

Istotną okolicznością obciążającą oskarżonego M. M. (1) jest też jego wielokrotna uprzednia karalność (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 11.05.2016 r. – k. 677-679), był on wszak skazywany 17-krotnie na przestrzeni 20 lat, za różnego rodzaju przestępstwa, głównie przeciwko mieniu, i to za przestępstwo identycznego rodzaju – oszustwa (vide m.in.: wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt XIV K 734/14 – k. 726-728, wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt XIV K 568/14 – k. 729-731), przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (vide: wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt II K 345/14), za przestępstwa narkotykowe (vide: wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 6 października 2014 r., sygn. akt II K 286/14), i przeciwko wymiarowi sprawiedliwości (vide: wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia

20 stycznia 2010 r., sygn. akt II K 596/09; wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 stycznia 2008 r., sygn. akt II K 710/07 – k. 281-282), oraz przeciwko wolności (vide: wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 stycznia 2008 r., sygn. akt II K 710/07), w tym działanie w warunkach recydywy podstawowej z art. 64 § 1 k.k., które świadczą o jawnym z jego strony lekceważącym podejściu do orzeczeń sądowych i nieskuteczności orzekanych wobec niego kar.

Nadto, nie może pozostać bez wpływu na wymiar kary za ciąg przestępstw oszustwa ilość składających się na ten ciąg przestępczych zachowań oskarżonego (osiem czynów), oraz rozmiary wyrządzonych przez niego szkód.

Z drugiej zaś strony na korzyść M. M. (1) świadczy jedynie jego postawa w trakcie odbywania kary, gdzie ma pozytywną opinię (vide: opinia o skazanym z Zakładu Karnego S. z dnia 16.06.2016 r. – k. 715-716).

Jako okoliczność łagodzącą wobec oskarżonej A. M. Sąd potraktował jej dotychczasową postawę życiową i jej niekaralność (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 11 maja 2016 r. – k. 670).

Istotną okolicznością obciążającą oskarżonego D. B. (1) jest jego kilkakrotna uprzednia karalność, gdyż mimo stosunkowo młodego wieku był on już pięciokrotnie karany, i to za różnego rodzaju przestępstwa (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 11 maja 2016 r. – k. 674-676), w tym trzy razy za przestępstwa przeciwko mieniu, co świadczy o jawnym z jego strony i lekceważącym podejściu do orzeczeń sądowych i nieskuteczności orzekanych wobec niego kar.

Brak jest w sprawie okoliczności łagodzących wobec tego oskarżonego, gdyż nawet opinia o nim jako skazanym z powodu niewłaściwego zachowania i stosowanych kar dyscyplinarnych jest co najwyżej tylko przeciętna (vide: opinia o skazanym z Aresztu Śledczego w S. z dnia 09.06.2016 r. – k. 707-708).

Mając te okoliczności na uwadze Sąd skazał oskarżonych:

A. M. M. (1) - za **ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** (czyny opisane w punktach I-IV, VI i VII), oraz z **art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** (czyny opisane w punktach V i VIII) – z mocy art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności; a za czyn z **art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** (opisany w punkcie IX) – z mocy art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. na karę roku pozbawienia wolności;

B. A. M. - za czyn z **art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.** (opisany w punkcie X) – z mocy art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

C. D. B. (1) - za czyn z **art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.** (opisany w punkcie XI) – z mocy art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. na karę roku pozbawienia wolności.

Za zróżnicowaniem zaś wymiaru kary pozbawienia wolności w odniesieniu do tego występku, którego oskarżeni dopuścili się wspólnie i w porozumieniu, określonej w minimalnym ustawowym wymiarze wobec A. M. (6 miesięcy), i surowszym wobec M. M. (1) i D. B. (1) (rok), przemawiał wzgląd na rolę, którą każde z nich odegrało przy jego popełnieniu, jak i ich wcześniejsze postawy życiowe oraz karalność (albo jej brak) za przestępstwa.

Dodać tu wypada, iż Sąd uznał, że nie zachodzą warunki do tego, aby skorzystać wobec A. M. z **dobrodziejstwa art. 37a k.k.**, choć ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności tego czynu nie przekracza 8 lat, i orzec karę łagodniejszego rodzaju (karę ograniczenia wolności, czy grzywny), gdyż z jednej strony – nie ma ona środków finansowych na uiszczenie grzywny, jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku (vide: zaświadczenie z PUP w S. z dnia 11.05.2016 r. – k. 668), utrzymuje się tylko ze świadczeń socjalnych (vide: dokumentacja z (...) w S. – k. 662-667, 669), z drugiej – jako matka samotnie (gdyż jej mąż M. M. (1) odbywa nadal karę pozbawienia wolności, a jej koniec przypada na dzień 11.09.2017 r.) wychowująca dziecko wymagające stałej opieki (co podnosiła w swoich pismach – k.

632, 661) nie będzie mogła realizować pracy na cele społeczne, stąd jej warunki osobiste, uzasadniają przekonanie, iż oskarżona nie wykona tego obowiązku (art. 58 § 2a k.k.).

Tytułem zaś **środka kompensacyjnego** orzeczono wobec M. M. (1) - w odniesieniu do czynów z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (czyny opisane w punktach I-IV, VI i VII), oraz z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (czyny opisane w punktach V i VIII) – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – każdorazowo obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę równowartości wyludzonych pożyczek i kredytu, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 300 (trzysta) złotych; na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 600 (sześćset) złotych; na rzecz (...) Bank (...) S.A. we W. kwoty 5.649,82 (pięć tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć 82/100) złotych; na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 500 (pięćset) złotych; na rzecz (...) Finanse sp. z o.o. w W. kwoty 1.400 (tysiąc czterysta) złotych; na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 600 (sześćset) złotych; na rzecz K. Polska ((...) Polska) sp. z o.o. w W. kwoty 500 (pięćset) złotych; na rzecz (...) Finanse sp. z o.o. w W. kwoty 1.400 (tysiąc czterysta) złotych (pkt 2-9 sentencji).

Nadto, wobec wszystkich oskarżonych orzeczono solidarnie obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. we W. kwoty 3.052,67 (trzy tysiące pięćdziesiąt dwa 67/100) złotych, w odniesieniu do czynu, którego dopuścili się wspólnie i w porozumieniu, na podstawie art. 46 § 1 k.k., a wobec D. B. (1) też przy zast. art. 4 § 1 k.k. (pkt 17 sentencji).

Pozwoli to zaś zrekompensować wszystkim pokrzywdzonym poniesione przez nich straty finansowe.

Natomiast stosując zasadę częściowej absorpcji i częściowej kumulacji tych kar wymierzonych M. M. (1), i to niemal w oparciu o pełną absorpcję kar jednostkowych, na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce orzeczonych z osobna kar pozbawienia wolności, Sąd wymierzył mu **karę łączną** roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 11 sentencji).

Jakkolwiek oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to przeciwko wymierzeniu im kary grzywny obok kar pozbawienia wolności (na zasadzie art. 33 § 2 k.k.) przemawia względ na orzeczone środki kompensacyjne z art. 46 § 1 k.k., i karny z art. 46 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k..

Niewątpliwie, czyny których dopuścił się oskarżony M. M. (1) są bardzo poważnymi przestępstwami, wysoce społecznie szkodliwymi. Wysoki jest również stopień zawinienia tego oskarżonego. Jednakże mając na uwadze zbieżność w czasie szeregu tych występów i tożsamy ich charakter (oszustwa), oraz ich powiązanie ze sobą, to mimo jego uprzedniej wielokrotnej karalności Sąd zdecydował się ukształtować wymiar tych kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, i uznając przy tym, że kara łączna roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności będzie wystarczająco dolegliwa.

W ocenie Sądu brak jest aktualnie najmniejszych podstaw do tego, aby skorzystać wobec tego oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Z jednej strony stoi temu na przeszkodzie jej wymiar. Do takiej oceny skłania jednak przede wszystkim nagromadzenie wobec niego szeregu okoliczności obciążających. Był on już przecież 17-krotnie karany za przestępstwa, także za przestępstwa podobne, i wszystkich tych czynów (dziewięciu) dopuścił się w warunkach recydywy, ośmiu z nich w niewielkim odstępie, bo niewiele ponad dwa miesiące, czasu.

A to dowodzi wysokiego stopnia demoralizacji tego oskarżonego, gdyż nawet orzekane uprzednio kary pozbawienia wolności, także w postaci bezwzględnej, i to nawet kary do tej pory odbyte, nie wdrożyły go do praworządnego życia, a to świadczy o braku pozytywnej prognozy co do jego zachowania w przyszłości. Oskarżony ten jest osobą wysoce niepoprawną, mimo przejawianego w pewnym stopniu krytycyzmu do popełnianych przestępstw, zwłaszcza w warunkach izolacji więziennej (k. 715v), to jednak swoim zachowaniem deprecjonuje to, czego najdobitniejszym potwierdzeniem jest powrót na drogę przestępstwa w takich aż rozmiarach. Nie daje on też na tą chwilę żadnych gwarancji, iż nie popełni ponownie przestępstwa.

W takiej sytuacji warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności świadczyłoby tylko o naiwności Sądu, a nie pełnym podstaw przekonaniu do tego, iż to pobłażanie wdroży – tym razem – M. M. (1) do praworządnego życia. Przeciwnie, jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie w stanie osiągnąć wobec tego oskarżonego oczekiwane skutki, w zakresie oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego na przyszłość.

Tylko zatem oddziaływanie na oskarżonego w warunkach izolacji więziennej skłoni go do głębszej refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem i pozwoli mu wyciągnąć w tym zakresie słuszne wnioski, co do tego, że popełnianie przestępstw nie może stanowić swoistego „sposobu na życie”, czy też szybkiej okazji do zdobycia pieniędzy, a jednocześnie wiąże się zawsze z negatywnymi skutkami dla sprawy.

Z tego też powodu, choć sam wymiar kary łącznej dozwalałby na jej warunkowe zawieszenie, przy uznaniu w oparciu o art. 4 § 1 k.k., iż ustawa obowiązująca przed w/w nowelizacją jest dla niego względniejsza, to z przyczyn powyższych, nie było ku takiemu rozstrzygnięciu najmniejszych podstaw.

Na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności zasługują jeszcze A. M. i D. B. (1).

Ta oskarżona nie tylko, że w czasie popełnienia tego występku nie była skazana na karę pozbawienia wolności, ale w ogóle nie była jeszcze do tej pory prawomocnie karana. Jej zatem właściwości i warunki osobiste, dotychczasowe zachowanie, sposób życia, jak też postawa po popełnieniu tego występku, pokazują w pełni, iż będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec niej celów kary, a w szczególności zapobieżenia jej powrotowi do przestępstwa. Z tych też powodów, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec A. M. kary pozbawienia wolności, na minimalny okres próby roku, gdyż daje on należyłą gwarancję, iż we właściwy sposób będzie postępowała w przyszłości. Dla wzmocnienia aspektu wychowawczego na mocy art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązano oskarżoną do wykonywania pracy zarobkowej.

Niewątpliwie, czyn którego dopuścił się oskarżony D. B. (1) jest poważnym przestępstwem, wysoce społecznie szkodliwym, i nie może być on uznany za czyn błahy. Wysoki też jest stopień zawinienia D. B. (1). Jednakże, mimo szeregu okoliczności obciążających, w ocenie Sądu, istnieją podstawy do tego, aby skorzystać wobec tego oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, mimo jego uprzedniej karalności. Do takiej oceny skłania przede wszystkim w tym przypadku obecna sytuacja życiowa oskarżonego, który od śmierci babci, która przez wiele lat go samotnie wychowywała, utracił ostatnią osobę mu tak bliską, oraz rola, w dużej mierze figuranta, jaką odegrał przy popełnieniu tego występku. Mając na uwadze wskazane okoliczności, Sąd uznał, że zachodzą warunki do tego, aby skorzystać wobec tego oskarżonego z mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. z warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, na stosunkowo długi okres próby trzech lat, gdyż D. B. (1) daje obecnie należyłą gwarancję, iż po opuszczeniu zakładu karnego i pełnej resocjalizacji w tym zakresie (uczestniczył on bowiem w programie readaptacji społecznej (...)) nie popełni ponownie przestępstwa, i będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary.

Zdaniem Sądu, orzeczone kary, jednostkowe, i łączna, środki kompensacyjne i środek karny, są współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych, stopnia ich winy, wyrządzonych szkód, i jako takie winny osiągnąć wobec nich wszystkich bez wyjątku cele zapobiegawczo-represyjne, wdrażając ich we właściwy sposób do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, jak też cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na mocy art. 63 § 1 i § 5 k.k. Sąd zaliczył oskarżonej A. M. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności na skutek jej zatrzymania od dnia 16 stycznia 2015 r. (godz. 09:30) do dnia 16 stycznia 2015 r. (godz. 12:30), przyjmując, że jest on jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (vide: protokół zatrzymania osoby z dnia 16.01.2015 r. – k. 158).

Na mocy art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu D. B. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na skutek zatrzymania od dnia 15 stycznia 2015 r. (godz. 13:30) do dnia 16 stycznia 2015 r. (godz. 13:40), przyjmując, iż równa się dwóm dniom kary pozbawienia wolności (vide: protokół zatrzymania osoby z dnia 15.01.2015 r. – k. 126).

Brak jest zaś podstaw do takiej decyzji w odniesieniu do M. M. (1), mimo jego zatrzymania w dniu 16 stycznia 2015 r. (vide: protokół zatrzymania osoby z dnia 16.01.2015 r. – k. 149), gdyż już od tego dnia wprowadzono mu do wykonania karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie (k. 715, 732).

O należności za obronę oskarżonych z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 2 i 3 oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 233 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 2 i 3 oraz § 12a ust. 2 pkt 3 w zw. z § 12d rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), różnicując te stawki w zależności od terminów rozprawy głównej z ich udziałem (pkt 20-22 sentencji), stosując przepisy dotychczasowe, obowiązujące do dnia 31 grudnia 2015 roku, zgodnie z regułą, iż mają one zastosowanie do spraw wszczętych i nie zakończonych przed dniem 1 stycznia 2016 r., do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Natomiast z mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, mając na uwadze te same okoliczności, które stały na przeszkodzie wymierzeniu im kar grzywny, jak i konieczność kompensacji pokrzywdzonym wszystkich strat materialnych.

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Ryszard Blencki